

Bruksela, 26 czerwca 2026 r.
(OR. en)

10958/26

ECOFIN 881
UEM 301
ECB
EIB

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	25 czerwca 2026 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2026) 585 final
Dotyczy:	SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY SPRAWOZDANIE Z KONWERGENCJI 2026 R. (sporządzone zgodnie z art. 140 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej)

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2026) 585 final.

Zał.: COM(2026) 585 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 24.6.2026 r.
COM(2026) 585 final

SPRAWOZDANIE KOMISJI DLA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY
SPRAWOZDANIE Z KONWERGENCJI 2026 R.

(sporządzone zgodnie z art. 140 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej)

{SWD(2026) 585 final}

1. CEL SPRAWOZDANIA

Dążymy do tego, aby euro stało się wspólną walutą w całej Unii Europejskiej. Obecnie około 355 milionów osób w 21 państwach członkowskich strefy euro korzysta codziennie z tej waluty. Do praktycznych korzyści wynikających z euro należą bardziej stabilne ceny, niższe koszty transakcji dla osób prywatnych i przedsiębiorstw, bardziej przejrzyste i konkurencyjne rynki oraz wzrost handlu wewnątrzunijnego i międzynarodowego. Euro jest obecnie drugą najczęściej używaną walutą na świecie.

Zgodnie z art. 140 ust.1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej („TFUE”) co najmniej co dwa lata lub na wniosek państwa członkowskiego objętego derogacją¹ Komisja i Europejski Bank Centralny (EBC) składają Radzie sprawozdania w sprawie postępów dokonanych przez państwa członkowskie objęte derogacją w wypełnianiu ich zobowiązań w zakresie urzeczywistnienia unii gospodarczej i walutowej. Ostatnie regularne sprawozdania z konwergencji zostały przyjęte przez Komisję i EBC w czerwcu 2024 r.

W dniu 25 lutego 2025 r. Bułgaria złożyła wniosek o doraźną ocenę konwergencji. Po tym jak przygotowano sprawozdanie z konwergencji dotyczące Bułgarii, a także na podstawie wniosku Komisji Rada zdecydowała w lipcu 2025 r., że Bułgaria spełniła warunki konieczne do przyjęcia euro w dniu 1 stycznia 2026 r.²

Sprawozdanie z konwergencji z 2026 r. dotyczy następujących pięciu państw członkowskich objętych derogacją: Czech, Węgier, Polski, Rumunii i Szwecji³. Bardziej szczegółową ocenę stopnia konwergencji w tych państwach członkowskich zawiera dokument roboczy służb Komisji dołączony do niniejszego sprawozdania⁴.

Art. 140 ust.1 TFUE stanowi, że sprawozdania muszą obejmować analizę zgodności prawodawstwa krajowego, w tym statuty krajowych banków centralnych, z art. 130 i 131 TFUE oraz ze Statutem Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego („statut ESBC i EBC”). Sprawozdania muszą również zawierać ocenę tego, czy w danym państwie członkowskim osiągnięto wysoki poziom trwałej konwergencji, przez (i) zbadanie, w jakim stopniu spełnione zostały cztery kryteria konwergencji (stabilność cen, stabilna sytuacja finansów publicznych, stabilność kursu walutowego i długoterminowe stopy procentowe) oraz (ii) uwzględnienie innych czynników istotnych dla integracji gospodarczej i konwergencji, o których mowa w art.140 ust.1 akapit ostatni TFUE. Cztery kryteria konwergencji bardziej szczegółowo określono w protokole dołączonym do Traktatów (Protokół nr 13 w sprawie kryteriów konwergencji).

Ocenę konwergencji zawartą w niniejszym sprawozdaniu przedstawiono w kontekście kilku istotnych wydarzeń gospodarczych i politycznych w 2025 r. i w pierwszej połowie 2026 r. W 2025 r. zmienność polityki handlowej USA i wzrost amerykańskich cęt na towary, choć niższy niż pierwotnie zapowiedziano, zakłóciły globalne przepływy handlowe i doprowadziły do zwiększenia niepewności politycznej. Pomimo tego trudnego otoczenia zewnętrznego gospodarka UE wykazała się odpornością i nadal rosta w stałym tempie. W 2024 r. notowano umiarkowany wzrost gospodarczy na poziomie 1,0 %, natomiast w 2025 r. dynamika gospodarki UE nabrała tempa, w związku z czym PKB wzrósł o 1,4 %. Wzrost ten wynikał z dobrej sytuacji na rynku pracy, słabnącej presji inflacyjnej i korzystnych warunków finansowych. Po

¹ Państwa członkowskie, które nie spełniają jeszcze warunków koniecznych do przyjęcia euro, określa się mianem „państw członkowskich objętych derogacją”. Przed przyjęciem traktatu z Maastricht Dania wynegocjowała klauzulę opt-out i nie uczestniczy w trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej.

² Decyzja Rady (UE) 2025/1407 z dnia 8 lipca 2025 r. w sprawie przyjęcia przez Bułgarię euro w dniu 1 stycznia 2026 r. (Dz.U. L 1407 z 14.7.2025, s. 1).

³ Na podstawie Protokołu nr 16 w sprawie niektórych postanowień dotyczących Danii, załączanego do Traktatów, Dania objęta jest derogacją w odniesieniu do jednej waluty, a procedurę, o której mowa w art.140 TFUE, można wszcząć wyłącznie na wniosek Danii. Dania nie złożyła takiego wniosku i w związku z tym nie jest objęta oceną.

⁴ Datą graniczną w odniesieniu do danych wykorzystanych w niniejszym sprawozdaniu jest 17 czerwca 2026 r. Ocena poziomu konwergencji jest oparta na szeregu miesięcznych wskaźników konwergencji obliczonych do maja 2026 r.

osiągnięciu szczytowego poziomu w latach 2022–2023 roczna inflacja cen konsumpcyjnych spadła do 2,6 % w 2024 r. i 2,5 % w 2025 r. Ze względu na niższe ceny energii i spadek inflacji w sektorze usług nadal spadała ona w 2025 r. w całej UE, a w drugiej połowie roku i w pierwszych dwóch miesiącach 2026 r. nastąpiła jej stabilizacja na poziomie około 2 %.

Wybuch wojny na Bliskim Wschodzie 28 lutego 2026 r. istotnie zmienił jednak ten obraz i spowodował najpoważniejsze w najnowszej historii zakłócenia w dostawach energii na świecie. W następstwie konfliktu na Bliskim Wschodzie nastąpiło zamknięcie Cieśniny Ormuz, które ograniczyło przepływ ropy naftowej i LNG drogą morską, prowadząc do gwałtownego wzrostu cen energii. Między wybuchem konfliktu na Bliskim Wschodzie a dniem 29 kwietnia – datą graniczną dla założeń technicznych prognozy gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r., która stanowi podstawę oceny stabilności w niniejszym sprawozdaniu z konwergencji, ceny ropy naftowej i gazu wzrosły odpowiednio o 65 % i 50 %, co doprowadziło do znacznego przyspieszenia inflacji cen energii. W miarę jak rosnące koszty energii będą oddziaływać na cały łańcuch produkcji i w miarę ich częściowego przenoszenia na konsumentów, presja cenowa będzie się stopniowo rozszerzać. W założeniach prognozy gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r., które dotyczą zmiennych zewnętrznych, uwzględniono ścieżkę cen kontraktów terminowych typu *future* na towary energetyczne w dniu będącym datą graniczną prognozy. Te założenia dotyczące surowców energetycznych wskazują na stosunkowo szybką, choć częściową normalizację warunków dostaw. Oczekuje się, że do 2027 r. ceny ropy naftowej i gazu ustabilizują się na poziomie około 20 % powyżej poziomów sprzed wojny.

Jednocześnie trwająca rosyjska wojna napastnicza przeciwko Ukrainie stanowi poważne zagrożenie dla bezpieczeństwa europejskiego i wymaga zwiększenia wydatków na obronę w najbliższej przyszłości. Dlatego w marcu 2025 r. Komisja przedstawiła pakiet dotyczący obronności, będący częścią planu ReArm Europe/Gotowość 2030. W ramach tego planu Komisja zwróciła się do państw członkowskich o złożenie wniosku o uruchomienie krajowej klauzuli wyjścia przewidzianej w pakiecie stabilności i wzrostu, która zapewnia im, w ramach reguł fiskalnych UE, dodatkową przestrzeń budżetową na przejście na trwale wyższy poziom wydatków na obronność. Wartość planowanego odchylenia od zalecanej ścieżki wydatków netto w ramach klauzuli wyjścia jest ograniczona do 1,5 % PKB, z dostępnością przez okres czterech lat. Ponadto nowy pakiet Instrumentu na rzecz Zwiększenia Bezpieczeństwa Europy (SAFE) przewiduje pożyczki w wysokości do 150 mld EUR, aby pomóc państwom członkowskim UE szybko i znacząco zwiększyć inwestycje w zdolności obronne Europy.

Oczekuje się, że szybsza realizacja krajowych planów odbudowy i zwiększania odporności (RRP) przed zamknięciem Instrumentu na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (RRF) pod koniec roku, a także postępy we wdrażaniu programów polityki spójności na lata 2021–2027, zdołają częściowo zrównoważyć negatywne skutki obecnej niestabilności geopolitycznej i przyczynią się do procesu konwergencji państw członkowskich UE spoza strefy euro. Instrument na rzecz Odbudowy i Zwiększania Odporności (RRF) oraz programy polityki spójności przyczyniają się nie tylko do większego wzrostu gospodarczego i poprawy sytuacji w zakresie finansów publicznych, ale również zwiększają wzrost gospodarczy i odporność państw członkowskich w długim terminie dzięki wspieraniu istotnych reform i inwestycji, które pomagają sprostać zarówno długotrwałym, jak i nowym wyzwaniom, takim jak dywersyfikacja dostaw energii. Do końca maja 2026 r. wypłaty w ramach RRF wyniosły 405,9 mld EUR, co stanowi około 70 % całkowitej kwoty wsparcia przyznanej w ramach RRF. W latach 2021–2027 UE zapewni państwom członkowskim finansowanie w ramach polityki spójności w wysokości 420 mld EUR. Polityka spójności koncentruje się na dziedzinach, które mają kluczowe znaczenie dla poprawy konwergencji i konkurencyjności. Wspiera długoterminowe inwestycje zgodne z priorytetami UE, stymuluje wzrost PKB UE i ma szczególnie duży wpływ na państwa członkowskie i regiony, które są głównymi beneficjentami tej polityki. Przegląd śródkresowy polityki spójności, który zakończył się jesienią 2025 r., zapewnił państwom członkowskim większą elastyczność i przyniósł zachęty do szybszego wykorzystania istniejących zasobów oraz przyspieszenia realizacji programów, a także lepszego dostosowania finansowania do kluczowych priorytetów UE.

22 kwietnia 2026 r. Komisja przyjęła komunikat „AccelerateEU”, w którym przedstawiono kompleksowy zestaw działań i środków mających na celu rozwiązanie problemu rosnących kosztów energii oraz dalsze zmniejszenie zależności od niestabilnych rynków paliw kopalnych, a jednocześnie skierowanie Europy na stabilną ścieżkę ku niezależności energetycznej. Plan ma na celu udzielenie pomocy konsumentom borykającym się z gwałtownymi wzrostami cen energii oraz przyspieszenie przejścia na czystą, bezpieczną i przystępną cenowo energię. Wiele państw członkowskich przyjęło środki polityki budżetowej w celu złagodzenia społecznych i gospodarczych skutków wysokich cen energii dla gospodarstw domowych i przedsiębiorstw. Zgodnie z prognozą gospodarczą Komisji z wiosny 2026 r. całkowity koszt takich środków dla budżetu wynosi 14,6 mld EUR, czyli 0,07 % PKB UE w 2026 r., przy czym między państwami członkowskimi występują duże różnice.

3 czerwca 2026 r. Komisja opublikowała Europejski semestr 2026 – pakiet wiosenny. Pakiet obejmuje dokonaną przez Komisję ocenę przestrzegania przez państwa członkowskie odpowiednich zaleceń Rady w sprawie polityki fiskalnej. W przypadku 10 państw członkowskich objętych obecnie procedurą nadmiernego deficytu, w tym Węgier, Polski i Rumunii, Komisja oceniła działania podjęte w odpowiedzi na zalecenia Rady w ramach procedury nadmiernego deficytu. W przypadku pozostałych państw członkowskich (które nie są obecnie objęte procedurą nadmiernego deficytu), w tym Czech i Szwecji, Komisja oceniła postępy w realizacji planów średniookresowych oraz przestrzeganie odpowiednich zaleceń Rady. W przypadku państw członkowskich, które w kontekście swoich planów średniookresowych korzystają z siedmioletniego, a nie czteroletniego okresu dostosowania fiskalnego, w tym Rumunii, Komisja oceniła również realizację kluczowych etapów zobowiązań dotyczących reform i inwestycji, które leżą u podstaw przedłużenia tego okresu. Komisja zapowiedziała ponadto, że państwa członkowskie, które podejmują działania mające na celu wzmocnienie bezpieczeństwa energetycznego Europy i przyspieszenie odejścia od paliw kopalnych, mogą zwrócić się o ograniczoną elastyczność fiskalną na podstawie obecnej krajowej klauzuli wyjścia dotyczącej wydatków na obronę. Na wniosek państwa członkowskiego zakres klauzuli można rozszerzyć o środki podejmowane od lutego 2026 r., które zmniejszają zależność od importowanych paliw kopalnych, z zastrzeżeniem specjalnego rocznego pułapu na lata 2026–2028 (0,3 % PKB) oraz łącznego pułapu (0,6 % PKB).

Kryteria konwergencji

Analiza **zgodności przepisów krajowych**, w tym statutów krajowych banków centralnych państw członkowskich objętych derogacją, z art. 130 TFUE oraz z wymogiem zgodności określonym w art. 131 TFUE obejmuje ocenę przestrzegania zakazu finansowania ze środków banku centralnego (art. 123 TFUE) i zakazu uprzywilejowanego dostępu do instytucji finansowych (art. 124 TFUE), ocenę zgodności z celami (art. 127 ust. 1 TFUE) i zadaniami (art. 127 ust. 2 TFUE) ESBC, jak również ocenę innych aspektów dotyczących integracji krajowych banków centralnych z Eurosystemem⁵.

Art. 140 ust. 1 tiret pierwsze TFUE definiuje **kryterium stabilności cen** jako „osiągnięcie wysokiego stopnia stabilności cen; będzie to wynikało ze stopy inflacji zbliżonej do istniejącej w co najwyżej trzech państwach członkowskich, które mają najlepsze rezultaty w dziedzinie stabilności cen”.

W art. 1 Protokołu w sprawie kryteriów konwergencji doprecyzowano, że „[k]ryterium stabilności cen [...] oznacza, że państwo członkowskie ma trwały poziom stabilności cen, a średnia stopa inflacji, odnotowana w tym państwie w ciągu jednego roku poprzedzającego badanie, nie przekracza o więcej niż 1,5 punktu procentowego inflacji w co najwyżej trzech państwach członkowskich o najbardziej stabilnych cenach. Inflacja mierzona jest za pomocą

⁵ Analiza zgodności przepisów krajowych opiera się na przepisach obowiązujących do końca kwietnia 2026 r.

wskaźnika cen artykułów konsumpcyjnych na porównywalnych podstawach, z uwzględnieniem różnic w definicjach krajowych”⁶.

Wymóg trwałości oznacza, że zadowalający poziom inflacji należy osiągnąć dzięki odpowiedniemu kształtowaniu się kosztów czynników produkcji oraz innych czynników mających strukturalny wpływ na zmiany cen, a nie za sprawą czynników tymczasowych. W związku z tym ocena konwergencji obejmuje również ocenę czynników, które mają wpływ na prognozy dotyczące inflacji, przy czym uwzględnia się w niej dodatkowo najnowszą projekcję inflacji przedstawioną przez służby Komisji⁷.

Obliczono, że w maju 2026 r. wartość odniesienia dla inflacji wynosiła 2,7 %, a najniższy poziom inflacji wśród państw członkowskich odnotowano na Cyprze, we Francji i w Danii, które to państwa uznano za trzy państwa osiągające najlepsze wyniki⁸.

Żadnego z państw członkowskich nie uznano za nietypowe pod względem poziomu inflacji przy obliczaniu wartości odniesienia, ponieważ żadna ze stóp inflacji tych krajów nie odbiegała znacznie od średniej dla strefy euro ze względu na specyfikę sytuacji w danym kraju.

W art. 140 ust. 1 tiret drugie TFUE **kryterium konwergencji dotyczące finansów publicznych** zdefiniowano jako stabilną sytuację „finansów publicznych; będzie to wynikało z sytuacji budżetowej, która nie wykazuje nadmiernego deficytu budżetowego w rozumieniu art. 126 ust. 6”.

Ponadto art. 2 Protokołu w sprawie kryteriów konwergencji stanowi, że kryterium to oznacza, iż „w czasie badania państwo członkowskie nie jest objęte decyzją Rady zgodnie z artykułem 126 ustęp 6 wspomnianego Traktatu, stwierdzającą istnienie nadmiernego deficytu”.

Kryterium kursu walutowego określono w art. 140 ust. 1 tiret trzecie TFUE jako „poszanowanie zwykłych marginesów wahań kursów przewidzianych mechanizmem kursów wymiany walut europejskiego systemu walutowego przez co najmniej dwa lata, bez dewaluacji w stosunku do euro”.

Art. 3 Protokołu w sprawie kryteriów konwergencji stanowi, że: „[k]ryterium udziału w mechanizmie kursów walut Europejskiego Systemu Walutowego [...] oznacza, że państwo członkowskie stosowało normalne granice wahań, przewidziane w mechanizmie kursów walut Europejskiego Systemu Walutowego, bez poważnych napięć przynajmniej przez dwa lata przed badaniem. W szczególności państwo członkowskie nie zdevaluowało dwustronnego centralnego kursu swojej waluty wobec euro z własnej inicjatywy przez ten sam okres”.⁹

W przypadku niniejszego sprawozdania dwuletni okres badania stabilności kursu walutowego trwał od 18 czerwca 2024 r. do 17 czerwca 2026 r. W ocenie spełniania kryterium stabilności kursu walutowego Komisja bierze pod uwagę zmiany wskaźników pomocniczych, np. poziomu rezerw walutowych i krótkoterminowych stóp procentowych. Uwzględnia ona również wpływ środków z zakresu polityki (w tym interwencji na rynku walutowym) i, w stosownych przypadkach, międzynarodowej pomocy finansowej na utrzymanie stabilnego kursu walutowego.

W art. 140 ust. 1 tiret czwarte TFUE ustanowiono wymóg spełnienia następującego kryterium: „trwały charakter konwergencji osiągniętej przez państwo członkowskie objęte derogacją i jego udziału w mechanizmie kursów wymiany walut, co odzwierciedla się w **poziomach długoterminowych stóp procentowych**”.

⁶ Na potrzeby kryterium stabilności cen inflację mierzy się za pomocą zharmonizowanego indeksu cen konsumpcyjnych (HICP) zdefiniowanego w rozporządzeniu (UE) 2016/792.

⁷ Wszystkie zawarte w niniejszym sprawozdaniu projekcje inflacji i innych zmiennych pochodzą z prognozy gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. Prognozy te oparte są na zbiorze wspólnych założeń dotyczących zmiennych zewnętrznych oraz na założeniu kontynuacji dotychczasowej polityki, uwzględniają jednak również środki, które są znane w sposób dostatecznie szczegółowy.

⁸ Średnia dwunastomiesięczna stopa inflacji wynosiła odpowiednio 0,9 %, 1,2 % i 1,6 %.

⁹ Dokonując oceny spełniania kryterium kursu walutowego, Komisja bada, czy kurs wymiany pozostawał zbliżony do kursu centralnego w ramach ERM II. Może uwzględnić przyczyny aprecjacji, zgodnie ze „Wspólną deklaracją w sprawie krajów przystępujących i ERM2” przyjętą przez nieformalną Radę ECOFIN na posiedzeniu w Atenach 5 kwietnia 2003 r.

Art. 4 Protokołu w sprawie kryteriów konwergencji stanowi ponadto, że „[k]ryterium konwergencji stóp procentowych [...] oznacza, że w ciągu jednego roku przed badaniem państwo członkowskie posiadało średnią nominalną długoterminową stopę procentową nie przekraczającą więcej niż o dwa punkty procentowe stopy procentowej w co najwyżej trzech państwach członkowskich o najbardziej stabilnych cenach. Stopy procentowe oblicza się na podstawie długoterminowych obligacji państwowych lub porównywalnych papierów wartościowych, z uwzględnieniem różnic w definicjach krajowych”.

Ustalono, że w maju 2026 r. wartość odniesienia stóp procentowych wynosiła 5,1 %¹⁰.

W art. 140 ust. 1 TFUE określono również wymóg uwzględnienia w sprawozdaniach **innych czynników** istotnych dla integracji gospodarczej i konwergencji. Do czynników tych należą: integracja rynków, zmiany na rachunku bieżącym bilansu płatniczego zmiany jednostkowych kosztów pracy i innych wskaźników cen. Dodatkowe czynniki, które należy uwzględnić, to istotne wskaźniki tego, czy integracja danego państwa członkowskiego ze strefą euro będzie przebiegać bez przeszkód. Dają one także szerszy ogląd wymaganego wysokiego poziomu trwałej konwergencji.

Przedstawiona w niniejszym sprawozdaniu ocena poziomu trwałej konwergencji w przypadku państw członkowskich objętych derogacją opiera się na prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. oraz na wytycznych politycznych przewidzianych w ramach wiosennego pakietu europejskiego semestru 2026¹¹. Wykorzystano w niej w szczególności informacje pozyskane w związku z: komunikatem ogólnym dotyczącym pakietu wiosennego, w tym konkluzjami w sprawie (i) nadzoru budżetowego sprawowanego w ramach paktu stabilności i wzrostu oraz (ii) procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej. Ocena odnosi się też do ustaleń zawartych w szczegółowych ocenach sytuacji z 2026 r. i sprawozdaniach krajowych z 2026 r. Uwzględniono w niej również przeprowadzone przez Komisję oceny zagrożeń dla stabilności finansów publicznych oraz oceny krajowych ram fiskalnych, a także wdrożenia RRP. Istotne są także wyniki dotyczące rynku pracy i rynku produktowego, uczestnictwo w rynku pracy, dostępność umiejętności, kształtowanie płac, odporność społeczna i spójność terytorialna, ponieważ przyczyniają się one do kształtowania zdolności dostosowawczych, konkurencyjności oraz zdolności do sprawnego uczestnictwa w strefie euro.

2. CZECHY

W świetle oceny zgodności przepisów prawnych oraz spełnienia kryteriów konwergencji, a także uwzględniając dodatkowe istotne czynniki, Komisja jest zdania, że Czechy nie spełniają warunków przyjęcia euro.

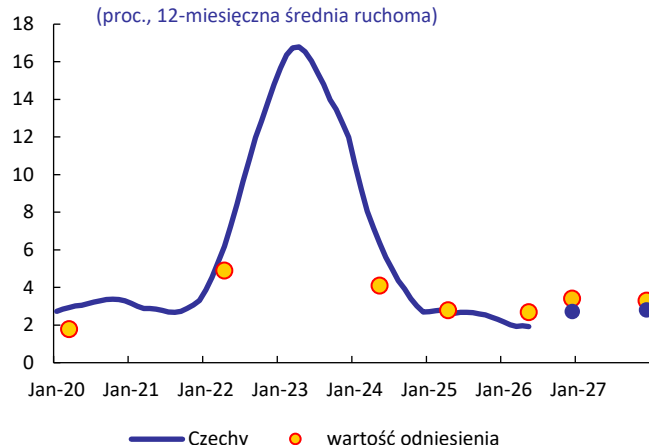
Prawodawstwo czeskie – w szczególności ustawa czeskiej rady narodowej nr 6/1993 o Narodowym Banku Czeskim (Česká národní banka) (dalej „ustawa o ČNB”) – **nie jest w pełni zgodne** z wymogami określonymi w art. 131 TFUE. Niezgodności dotyczą niezależności banku centralnego, zakazu finansowania ze środków banku centralnego oraz integracji banku centralnego z Eurosystemem w chwili przyjęcia euro w odniesieniu do celów ČNB, a także celów i zadań ESBC/EBC określonych w art. 127 ust. 1 i 2 TFUE oraz art. 2 i 3 statutu ESBC i EBC. Ponadto ustawa o ČNB zawiera również niedociągnięcia związane z zadaniami ESBC/EBC.

Czechy spełniają kryterium stabilności cen. Średnia stopa inflacji w Czechach w okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. wynosiła 1,9 %, czyli mniej niż wartość odniesienia wynosząca 2,7 %. Prognozuje się, że wzrośnie ona do końca 2026 r., a w drugiej połowie 2027 r. spadnie, ale w obu latach powinna pozostać poniżej wartości odniesienia.

¹⁰ Wartość odniesienia dla maja 2026 r. obliczono jako średnią arytmetyczną prostą 12-miesięcznej średniej długoterminowych stóp procentowych na Cyprze (3,1 %), we Francji (3,5 %) i w Danii (2,6 %), powiększoną o dwa punkty procentowe.

¹¹ COM(2026) 200 final, 3.6.2026.

Rys. 2a: Czechy - kryterium inflacji
(proc., 12-miesięczna średnia ruchoma)

Uwaga: Kropki po prawej stronie wykresu pokazują prognozowaną wartość odniesienia i 12-miesięczną średnią stopę inflacji w Czechach w grudniu 2026 r. i w grudniu 2027 r. Wartości odniesienia dot. 2020 r., 2022 r., 2024 r. i 2025 r. odnoszą się do wartości odniesienia obliczonych w poprzednich sprawozdaniach z konwergencji.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Po okresie wysokiej inflacji w latach 2021–2023, która wystąpiła wraz z ożywieniem gospodarczym po pandemii COVID-19 i została spotęgowana wstrząsem związanym z cenami energii w następstwie pełnoskalowej inwazji Rosji na Ukrainę, inflacja HICP zaczęła spadać w 2024 r. (2,7 %) i 2025 r. (2,3 %). Spadek inflacji ogólnej wynikał ze spowolnienia wzrostu cen żywności w 2024 r. i cen energii w 2025 r. Inflacja w sektorze usług, która zazwyczaj jest stosunkowo trwała i napędzana wzrostem płac, osłabła w tym okresie, ale utrzymywała się znacznie powyżej inflacji ogólnej. Roczna inflacja uległa dalszemu spowolnieniu w pierwszych dwóch miesiącach 2026 r., a następnie wzrosła w kolejnych miesiącach i osiągnęła 1,8 % w maju 2026 r., co było spowodowane inflacją w sektorze usług i gwałtownym wzrostem inflacji cen energii spowodowanym konfliktem na Bliskim Wschodzie. Roczne stopy inflacji HICP w Rumunii w latach 2024 i 2025 były średnio wyższe niż w strefie euro ogółem.

W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że średnia roczna inflacja HICP zmniejszy się do 2,7 % w 2026 r. i do 2,8 % w 2027 r. Prognozowany wzrost przypisuje się skokom cen energii, które tylko częściowo równoważy wolniejszy wzrost cen usług i żywności. Poziom cen konsumpcyjnych w Czechach wynosił około 88 % średniej dla strefy euro w 2024 r., co wskazuje na utrzymujący się potencjał jego dalszej konwergencji w perspektywie długoterminowej.

Republika Czeska spełnia kryterium dotyczące sytuacji finansów publicznych. Republika Czeska nie jest objęta decyzją Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych wzrósł z 2,0 % PKB w 2024 r. do 2,1 % w 2025 r., co odzwierciedla podwyżki wynagrodzeń w sektorze publicznym i zwiększenie rządowych dotacji na odnawialne źródła energii pomimo wyższego wzrostu PKB. W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych osiągnie 2,8 % PKB w 2026 r. między innymi ze względu na pełne zniesienie podatku od nieoczekiwanych zysków przedsiębiorstw energetycznych oraz przejęcie od konsumentów energii elektrycznej płatności opłaty za energię ze źródeł odnawialnych. Prognozuje się, że w 2027 r. wskaźnik deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniesie 2,9 %.

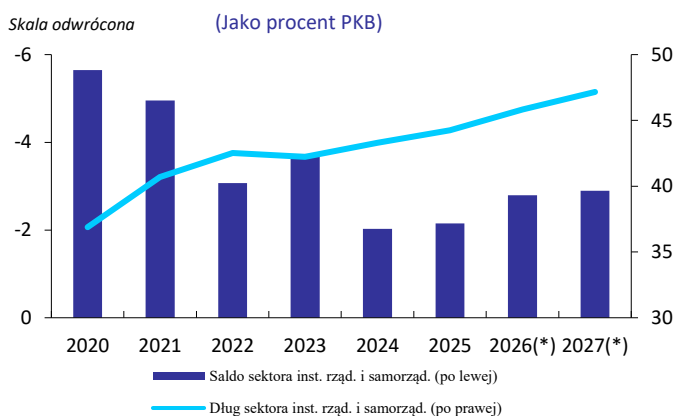
21 stycznia 2025 r. Rada przyjęła zalecenie w sprawie zatwierdzenia krajowego średniookresowego planu budżetowo-strukturalnego Czech. W planie określono ścieżkę dostosowania fiskalnego na okres czterech lat, przy maksymalnym wzroście wydatków netto o 4,5 % w 2025 r., 2,5 % w 2026 r., 2,6 % w 2027 r. i 2,9 % w 2028 r. W lipcu 2025 r. Rada uruchomiła krajową klauzulę wyjścia w odniesieniu do wzrostu wydatków Czech na obronę, co pozwala Czechom na odchylenie od ścieżki wydatków netto przewidzianej

w średniookresowym planie budżetowo-strukturalnym i przekroczenie jej wysokości. 3 czerwca 2026 r. Komisja stwierdziła, że wydatki netto w Czechach wzrosły o 4,9 % w 2025 r. i o 6,0 % w ujęciu łącznym w latach 2024 i 2025. Wzrost wydatków netto w 2025 r. przekraczał zalecaną maksymalną stopę wzrostu, stanowiąc odchylenie o 0,2 % PKB w ujęciu rocznym. Łącznie w latach 2024–2025 skumulowana stopa wzrostu wydatków netto jest niższa niż zalecana maksymalna stopa wzrostu. Ponieważ Czechy korzystają z elastyczności w ramach krajowej klauzuli wyjścia, ocena zgodności koncentruje się na tym ostatnim porównaniu.

Prognozuje się, że wydatki netto wzrosną w 2026 r. o 6,4 %, czyli powyżej zalecanego wzrostu wynoszącego 2,5 %. Odchylenie powyżej zalecanej maksymalnej wartości odpowiada rocznemu odchyleniu o 1,5 % PKB i skumulowanemu odchyleniu o 0,1 % PKB, biorąc pod uwagę lata 2024, 2025 i 2026 łącznie. Przy uwzględnieniu elastyczności przewidzianej w krajowej klauzuli wyjścia oraz obecnych prognoz dotyczących wydatków na obronę prognozowane odchylenie na 2026 r. mieści się w zakresie elastyczności przewidzianej w krajowej klauzuli wyjścia.

Relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do PKB wzrosła z 43,3 % w 2024 r. do 44,3 % w 2025 r. i spodziewany jest jej dalszy wzrost do 45,8 % w 2026 r., a następnie do 47,2 % w 2027 r. Wynika to z ujemnego salda pierwotnego, wydatków z tytułu odsetek oraz, w mniejszym stopniu, ze zwiększającej zadłużenie wartości rezydualnej zmiany długu, jest jednak częściowo równoważone wzrostem nominalnego PKB. Zagrożenia związane z długookresową zdolnością do obsługi długu wydają się umiarkowane w perspektywie średnioterminowej i prognozuje się, że dług sektora instytucji rządowych i samorządowych wzrośnie z około 44 % PKB w 2025 r. do około 56 % w 2036 r. Czeskie krajowe ramy fiskalne funkcjonują dobrze, ale są narażone na coraz większe wyzwania, m.in. ze względu na znaczny wzrost długu sektora instytucji rządowych i samorządowych od czasu pandemii, zgodność z regułą dotyczącą wyniku strukturalnego wymagającą dodatkowych środków konsolidacyjnych przed 2028 r. oraz wyłączenie wydatków na obronę, które przekraczają 2 % PKB, z krajowych ram wydatków.

Rys. 2b: Czechy – saldo i dług sektora inst. rząd. i samorząd.

(*) Prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Czechy nie spełniają kryterium kursu walutowego. Korona czeska nie uczestniczy w mechanizmie kursowym II. Od końca lat dziewięćdziesiątych XX w. ČNB stosuje ramy ukierunkowane wyraźnie na inflację w połączeniu z mechanizmem płynnego kursu walutowego, który umożliwia bankowi centralnemu przeprowadzanie interwencji na rynku walutowym. W okresie od kwietnia 2024 r. do stycznia 2025 r. kurs korony czeskiej wynosił około 25,2 CZK za euro. Do końca 2025 r. kurs korony czeskiej wzrósł do około 24,3 i utrzymywał się w przybliżeniu na tym poziomie do połowy 2026 r. W maju 2026 r. korona czeska była o około 2 % mocniejsza względem euro niż dwa lata wcześniej. Cykl luzowania polityki pieniężnej ČNB w okresie od grudnia 2023 r. do maja 2025 r. doprowadził do znacznego, stałego spadku trzymiesięcznej czeskiej stopy PRIBOR, a tym samym do

zmniejszenia różnicy względem strefy euro (spreadu) do poziomu poniżej 100 punktów bazowych w drugiej połowie 2024 r. Od września 2024 r. do połowy 2025 r. spread ten zaczął nieznacznie się zwiększać. Następnie ustabilizował się na poziomie około 150 punktów bazowych, osiągając wartość 133 punktów bazowych w maju 2026 r.

Czechy spełniają kryterium konwergencji długoterminowych stóp procentowych. W okresie roku do maja 2026 r. średnia długoterminowa stopa procentowa wyniosła 4,5 %, czyli mniej niż wartość odniesienia wynosząca 5,1 %. Długoterminowa stopa procentowa w Czechach spadła w drugiej połowie 2024 r., osiągając we wrześniu tego roku poziom 3,8 %. Następnie, wraz z rosnącą presją inflacyjną, stopniowo rosta, osiągając poziom 4,7 % w grudniu 2025 r. W maju 2026 r. długoterminowa stopa procentowa osiągnęła poziom 4,9 %, przy czym różnica tego poziomu względem niemieckich obligacji referencyjnych wynosiła 184 punktów bazowych.

Komisja poddała analizie również **czynniki dodatkowe**, w tym kształtowanie się bilansu płatniczego oraz integrację rynków i środowisko instytucjonalne. Saldo obrotów Czech z zagranicą (tj. połączony wynik rachunku bieżącego i rachunku kapitałowego) wykazało w 2025 r. nadwyżkę wynoszącą 2,2 % PKB. Gospodarka Czech jest wysoce zintegrowana z gospodarką strefy euro dzięki powiązaniom wynikającym z handlu i inwestycji. Wybrane wskaźniki związane ze środowiskiem instytucjonalnym pokazują, że Czechy plasują się pod tym względem powyżej średniej dla państw członkowskich strefy euro. Sektor finansowy w Czechach jest mniejszy i słabiej rozwinięty niż w strefie euro. Finansowanie rynkowe jest słabiej rozwinięte, co znajduje odzwierciedlenie w bardzo małych rynkach akcji i zadłużeniu sektora prywatnego. Czeski sektor bankowy jest w znacznym stopniu zintegrowany z systemem finansowym strefy euro, w szczególności dzięki wysokim udziałom zagranicznym w bankach. W kontekście procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej Komisja stwierdziła w sprawozdaniu przedkładanym w ramach mechanizmu ostrzegania na rok 2026, że przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji w przypadku Czech nie jest konieczne.

Czeski plan odbudowy i zwiększania odporności (RRP) obejmuje środki mające na celu sprostanie szeregowi wyzwań strukturalnych – w synergii z innymi funduszami UE, w tym funduszami polityki spójności – w celu zwiększenia konkurencyjności i pobudzenia zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz zmniejszenia dysproporcji terytorialnych i społecznych w tym kraju. Finansowanie z RRF zapewnia Czechom 8,4 mld EUR w formie dotacji i 343 mln EUR w formie pożyczek w latach 2021–2026. Czechy złożyły sześć wniosków o płatność, z których pięć zostało już ocenionych, w wyniku czego do końca maja 2026 r. dokonano wypłaty w łącznej wysokości 6,8 mld EUR. Ponadto Czechy osiągnęły około 71 % kamieni milowych i wartości docelowych przewidzianych w RRP. Kluczowe reformy przewidziane w czeskim RRP obejmują reformy w obszarze energii ze źródeł odnawialnych, mobilności bezemisyjnej, opieki długoterminowej, przystępnych cenowo mieszkań oraz przepisów dotyczących konfliktu interesów i lobbingu. Dodatkowo Czechy otrzymują 24,2 mld EUR w ramach polityki spójności na okres 2021–2027. Finansowanie w ramach polityki spójności ma w szczególności na celu dalsze wspieranie konkurencyjności Czech przez wspomaganie badań naukowych i innowacji, konkurencyjności MŚP, poprawy efektywności energetycznej, modernizacji publicznych służb zatrudnienia, rozwoju umiejętności i uczenia się przez całe życie, a także zapewnienie równowagi między życiem zawodowym a prywatnym i równości szans.

3. WĘGRY

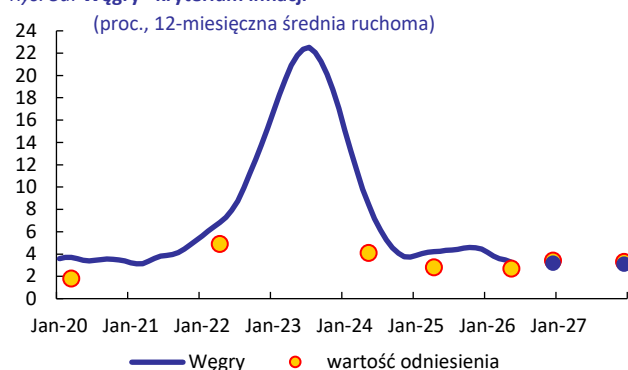
W świetle oceny zgodności przepisów prawnych oraz spełnienia kryteriów konwergencji, a także uwzględniając dodatkowe istotne czynniki, Komisja jest zdania, że Węgry nie spełniają warunków przyjęcia euro.

Prawodawstwo węgierskie – w szczególności ustawa o Narodowym Banku Węgier (Magyar Nemzeti Bank, MNB) – **nie jest w pełni zgodne** z wymogami określonymi w art. 131 TFUE. Niezgodności dotyczą w głównej mierze niezależności banku centralnego, zakazu

finansowania ze środków banku centralnego oraz integracji banku centralnego z Eurosystemem z chwilą przyjęcia euro, w odniesieniu do zadań ESBC/EBC określonych w art. 127 ust. 1 i 2 TFUE i art. 2 i 3 statutu ESBC i EBC. Ponadto ustawa o MNB zawiera niedociągnięcia dotyczące niezależności MNB i jego integracji z Eurosystemem.

Węgry nie spełniają kryterium stabilności cen. Średnia stopa inflacji na Węgrzech w okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. wynosiła 3,3 %, czyli więcej niż wartość odniesienia wynosząca 2,7 %. Prognozuje się, że inflacja będzie maleć i do końca 2026 r. spadnie poniżej wartości odniesienia. Oczekuje się, że w pierwszej połowie 2027 r. znów wzrośnie powyżej wartości odniesienia, ale do końca 2027 r. spadnie poniżej tej wartości.

Rys. 3a: Węgry - kryterium inflacji

Uwaga: Kropki po prawej stronie wykresu pokazują prognozowaną wartość odniesienia i 12-miesięczną średnią stopę inflacji na Węgrzech w grudniu 2026 r. i w grudniu 2027 r. Wartości odniesienia dot. 2020 r., 2022 r., 2024 r. i 2025 r. odnoszą się do wartości odniesienia obliczonych w poprzednich sprawozdaniach z konwergencji.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Roczna stopa inflacji HICP na Węgrzech spowolniła w 2024 r., ale w 2025 r. ponownie wzrosła i wyniosła średnio odpowiednio 3,7 % i 4,4 %. Roczna stopa inflacji HICP wzrosła z 3,9 % w maju 2024 r. do 5,7 % w styczniu i lutym 2025 r. Wzrost inflacji w 2024 r. i na początku 2025 r. był spowodowany głównie podwyższoną inflacją w sektorze usług napędzaną silnym popytem konsumpcyjnym, dużym wzrostem płac i podwyżkami podatków w poszczególnych sektorach, mimo że ceny administrowane miały efekt tłumiący w 2024 r. Następnie inflacja ogólna spowolniła, osiągając 3,3 % w grudniu 2025 r., głównie ze względu na niższą inflację cen energii. Na początku 2026 r. wskaźnik ten dalej spadał, osiągając najniższy poziom 1,6 % w lutym, po czym stopniowo wzrastał w kolejnych miesiącach. Stopa inflacji HICP w maju 2026 r. zatrzymała się na poziomie 2,3 % ze względu na spadek inflacji cen żywności, umiarkowaną korektę cen usług oraz regulację cen paliw w celu ograniczenia wpływu rosnących cen ropy naftowej spowodowanych konfliktem na Bliskim Wschodzie. Roczne stopy inflacji HICP na Węgrzech w latach 2024 i 2025 były średnio wyższe niż w strefie euro ogółem.

W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że roczna stopa inflacji HICP spadnie do 3,2 % w 2026 r. i do 3,1 % w 2027 r.; aprecjacja waluty w 2026 r. ma powściągnąć inflację. Poziom cen konsumpcyjnych na Węgrzech wynosił około 70 % średniej dla strefy euro w 2024 r., co wskazuje na utrzymujący się potencjał jego dalszej konwergencji w perspektywie długoterminowej.

Węgry nie spełniają kryterium dotyczącego sytuacji finansów publicznych. Węgry są objęte decyzją Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Od 2020 r. deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych Węgier utrzymuje się powyżej określonej w Traktacie wartości odniesienia wynoszącej 3 % PKB. Deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zmniejszył się z 5,1 % PKB w 2024 r. do 4,7 % PKB w 2025 r., ale wciąż utrzymywał się powyżej wartości odniesienia wynoszącej 3 % PKB. Spadek w 2025 r. wynikał z szybszego wzrostu dochodów niż wydatków, głównie za sprawą zdecydowanego wzrostu dochodów z VAT spowodowanego dużą konsumpcją, dużych podwyżek wynagrodzeń prowadzących do wzrostu składek na ubezpieczenie społeczne, a także sporych cięć w inwestycjach publicznych. W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że w 2026 r. deficyt sektora

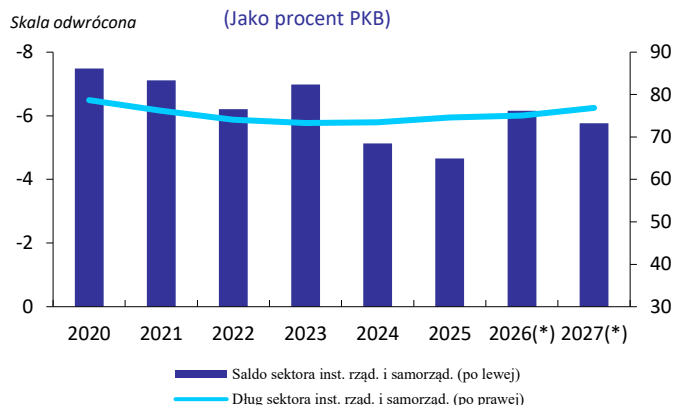
instytucji rządowych i samorządowych wzrośnie do 6,2 % PKB m.in. ze względu na obniżki podatku dochodowego od osób fizycznych, wzrost wynagrodzeń w sektorze publicznym oraz premie i przekroczenia wydatków. W 2027 r. wskaźnik deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych ma zmaleć do 5,8 %.

18 lutego 2025 r. Rada zatwierdziła krajowy średniookresowy plan budżetowo-strukturalny Węgier. W planie określono ścieżkę dostosowania fiskalnego na okres czterech lat, przy maksymalnym wzroście wydatków netto o 4,3 % w 2025 r., 4,0 % w 2026 r., 3,9 % w 2027 r. i 3,7 % w 2028 r. Rada przyjęła też zalecenie mające na celu likwidację nadmiernego deficytu. Zalecane maksymalne stopy wzrostu wydatków netto w ramach procedury nadmiernego deficytu były zgodne ze stopami określonymi w średniookresowym planie budżetowo-strukturalnym. Są one zbieżne z minimalną roczną korektą strukturalną wynoszącą co najmniej 0,5 % PKB, będącą wskaźnikiem referencyjnym wymaganym w ramach procedury nadmiernego deficytu. Termin korekty w ramach procedury nadmiernego deficytu upływa w 2026 r., kiedy to według planu deficyt ma wynieść 2,5 % PKB. W lipcu 2025 r. Rada uruchomiła krajową klauzulę wyjścia w odniesieniu do wzrostu wydatków Węgier na obronę, umożliwiając Węgrom odchylenie od ścieżki korekty w ramach procedury nadmiernego deficytu i ścieżki wydatków netto przewidzianej w średniookresowym planie budżetowo-strukturalnym oraz przekroczenie ich wysokości.

Prognozuje się, że w 2026 r. wydatki netto wzrosną o 9,7 %, czyli powyżej zalecanej stopy wzrostu wynoszącej 4,0 %. Odchylenie powyżej zalecanej maksymalnej wartości odpowiada rocznemu odchyleniu wynoszącemu 2,3 % PKB i skumulowanemu odchyleniu wynoszącemu 3,0 % PKB. 3 czerwca 2026 r. Komisja stwierdziła, że po uwzględnieniu elastyczności przewidzianej w krajowej klauzuli wyjścia, uznaje się, że Węgry zachowały zgodność z zalecaną maksymalną stopą wzrostu wydatków netto w 2025 r., natomiast przewiduje się, że w 2026 r. będą one narażone na ryzyko istotnej niezgodności. Na obecnym etapie Komisja uznaje jednak, że Węgry podjęły skuteczne działania w 2025 r. W rezultacie procedura nadmiernego deficytu pozostaje w zawieszeniu.

Relacja długu publicznego do PKB wzrosła z poziomu 73,5 % w 2024 r. do 74,6 % w 2025 r. Prognozuje się, że wzrośnie ona do 75,1 % w 2026 r. i do 76,8 % w 2027 r. ze względu na wysoki deficyt pierwotny i wysokie wydatki z tytułu odsetek. Zagrożenia związane z długookresową zdolnością do obsługi długu w przypadku Węgier wydają się wysokie w perspektywie średnioterminowej z uwagi na prognozowany wzrost długu sektora instytucji rządowych i samorządowych z około 75 % w 2025 r. do około 103 % PKB w 2036 r. Choć ramy budżetowe tego kraju stopniowo stawały się bardziej zgodne z wymogami prawnymi UE, nie sprzyjały one przejrzystości ani ostrożnemu kursowi polityki fiskalnej. Ustanowienie realistycznych i stabilnych krajowych średniookresowych ram budżetowych zwiększyłoby wiarygodność oraz skuteczność krajowej polityki budżetowej. Ponadto można by wzmocnić rolę i niezależność rady fiskalnej.

Rys. 3b: Węgry – saldo i dług sektora inst. rząd. i samorząd.

(*) Prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Węgry nie spełniają kryterium kursu walutowego. Forint nie uczestniczy w mechanizmie kursowym II. Węgry stosują mechanizm płynnego kursu walutowego, który umożliwia bankowi centralnemu przeprowadzanie interwencji na rynku walutowym. Forint uległ deprecjacji w stosunku do euro w 2024 r., ale od 2025 r. umacniał się aż do końca lutego 2026 r. Odzwierciedlało to różnice między polityką pieniężną MNB i EBC, różnice w ścieżce inflacji i zwiększoną niepewność w całym okresie. W marcu 2026 r. niepewność spowodowana konfliktem na Bliskim Wschodzie spowodowała tymczasową deprecjację forinta. Jednak w związku z tym, że poziom inflacji zbliżał się do średniej w strefie euro, oraz w następstwie wyników kwietniowych wyborów krajowych forint ponownie się umocnił. W maju 2026 r. forint był o około 8 % mocniejszy względem euro niż dwa lata wcześniej. Różnica poziomu krótkoterminowej stopy procentowej względem strefy euro (spread) zmniejszyła się w 2024 r. do co najmniej 299 punktów bazowych w sierpniu, przy czym MNB obniżył swoją główną stopę procentową znacznie szybciej niż EBC. Następnie spread krótkoterminowych stóp procentowych zwiększył się w 2025 r., gdy MNB utrzymał swój kurs na niezmiennym poziomie, a EBC jeszcze bardziej rozluźnił swoją politykę. Spread krótkoterminowych stóp procentowych ponownie nieznacznie zmniejszył się w 2026 r., osiągając 390 punktów bazowych w maju, a w lutym 2026 r. MNB obniżył swoją główną stopę procentową, podczas gdy EBC pozostawił stopy procentowe bez zmian. Po wyborach w kwietniu spadły również krótkoterminowe stopy procentowe.

Węgry nie spełniają kryterium konwergencji długoterminowych stóp procentowych. W okresie roku do maja 2026 r. średnia długoterminowa stopa procentowa wyniosła 6,7 %, czyli była znacznie wyższa od wartości odniesienia wynoszącej 5,1 %. Od czasu poprzedniego sprawozdania długoterminowa stopa procentowa na Węgrzech utrzymuje się na stosunkowo stabilnym poziomie, z jedynie niewielkimi zmianami głównej stopy procentowej banku centralnego i dość stabilną inflacją. Obniżka głównej stopy procentowej w lutym i gwałtowny spadek inflacji na początku 2026 r. spowodowały spadek długoterminowej stopy procentowej Węgier. Zwiększone ryzyko spowodowane wojną na Bliskim Wschodzie wywołało tymczasowy wzrost tej stopy do 7,1 % w marcu, co stanowi najwyższy poziom od 2023 r. Wyniki kwietniowych wyborów sprawiły, że długoterminowa stopa procentowa ponownie zaczęła spadać i w maju 2026 r. osiągnęła poziom 5,7 %. Różnica poziomu długoterminowych stóp procentowych względem Niemiec była stosunkowo stabilna w 2025 r., a następnie zmniejszyła się w 2026 r., po tym jak spadła długoterminowa stopa procentowa. W maju 2026 r. różnica poziomu długoterminowych stóp procentowych względem niemieckich obligacji referencyjnych wyniosła 260 punktów bazowych.

Komisja poddała analizie również **czynniki dodatkowe**, w tym kształtowanie się bilansu płatniczego oraz integrację rynków i środowisko instytucjonalne. Saldo obrotów Węgier z zagranicą (tj. połączony wynik rachunku bieżącego i rachunku kapitałowego) poprawiło się i wyniosło 2,2 % PKB w 2024 r. głównie z powodu poprawy bilansu handlowego. W 2025 r.

utrzymywało się na poziomie 2,2 % PKB, a pogłębiający się deficyt w handlu towarami i nadwyżka w handlu usługami wzajemnie się niwelowały. Gospodarka Węgier jest wysoce zintegrowana z gospodarką strefy euro dzięki powiązaniom wynikającym z handlu i inwestycji. Wybrane wskaźniki dotyczące środowiska instytucjonalnego wskazują, że wyniki Węgier w tej dziedzinie są gorsze niż w wielu państwach członkowskich należących do strefy euro. Węgry stoją w obliczu wyzwań w obszarach takich jak jakość regulacji i kontrola korupcji. Państwo to osiąga wyniki niższe od średniej dla strefy euro również pod względem skuteczności rządzenia i rządów prawa. Węgierski system finansowy charakteryzuje duża obecność spółek zagranicznych, które nie prowadzą pośrednictwa finansowego w gospodarce krajowej. Po ich wyłączeniu system finansowy Węgier jest rozwinięty słabiej niż średnia w strefie euro. Węgierski sektor bankowy stanowi dużą i stosunkowo stabilną część sektora finansowego i jest dobrze zintegrowany z systemem finansowym strefy euro dzięki względnie wysokiemu udziałowi własności zagranicznej. Rynek akcji i rynek długu są niewielkie i stosunkowo mało rozwinięte. W kontekście procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej Komisja stwierdziła w sprawozdaniu przedkładanym w ramach mechanizmu ostrzegania na rok 2026, że przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji jest uzasadnione w przypadku Węgier. W szczegółowej ocenie sytuacji stwierdzono, że na Węgrzech występuje podatność na zagrożenia związane z wysokim długiem publicznym i dużymi potrzebami finansowymi sektora instytucji rządowych i samorządowych, konkurencyjnością kosztową i cenami nieruchomości mieszkalnych. Biorąc pod uwagę tę ocenę zawartą w szczegółowej ocenie sytuacji, Komisja w swoim komunikacie pt. Europejski semestr 2026 – pakiet wiosenny odnotowuje, że na Węgrzech nadal występują zakłócenia równowagi makroekonomicznej.

Węgierski plan odbudowy i zwiększania odporności (RRP) obejmuje środki mające na celu sprostanie szeregowi wyzwań strukturalnych – w synergii z innymi funduszami UE, w tym funduszami polityki spójności – w celu zwiększenia konkurencyjności i pobudzenia zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz zmniejszenia dysproporcji terytorialnych i społecznych w tym kraju. Finansowanie z RRF zapewnia Węgrom 10 mld EUR w latach 2021–2026. Najważniejsze reformy w węgierskim RRP obejmują reformy w obszarach praworządności (np. w systemie sądownictwa, w zakresie walki z korupcją, w zamówieniach publicznych), zrównoważonego transportu, energii, gospodarki wodnej i gospodarki o obiegu zamkniętym, opodatkowania oraz ram budżetowych. Dodatkowo Węgry otrzymują 23,7 mld EUR w ramach polityki spójności na okres 2021–2027. Finansowanie w ramach polityki spójności ma na celu dalsze wspieranie konkurencyjności Węgier, w tym w drodze innowacji i wykorzystania zaawansowanych technologii, zielonej transformacji i pozytywnej konwergencji społecznej, m.in. przez przeciwdziałanie ubóstwu oraz rozwój systemów edukacji i umiejętności. Chociaż Węgry poczyniły postępy we wdrażaniu polityki spójności, nadal istnieją wyzwania i utrzymują się znaczne dysproporcje społeczne i regionalne.

4. POLSKA

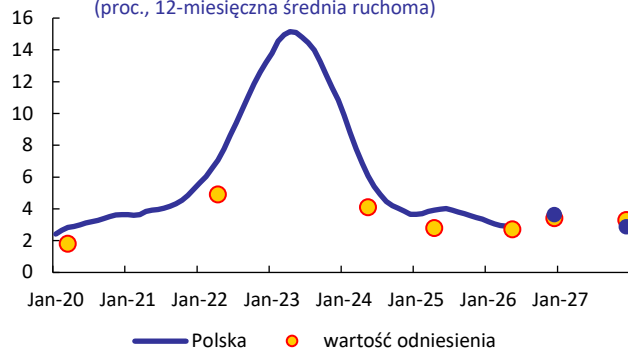
W świetle oceny zgodności przepisów prawnych oraz spełnienia kryteriów konwergencji, a także uwzględniając dodatkowe istotne czynniki, Komisja jest zdania, że Polska nie spełnia warunków przyjęcia euro.

Prawodawstwo polskie – w szczególności ustawa o Narodowym Banku Polskim (dalej „ustawa o NBP”) oraz Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej – **nie jest w pełni zgodne** z wymogami określonymi w art. 131 TFUE. Niezgodności dotyczą niezależności banku centralnego, zakazu finansowania ze środków banku centralnego oraz integracji banku centralnego z Eurosystemem. Ponadto ustawa o NBP zawiera również pewne niedociągnięcia dotyczące niezależności banku centralnego NBP i jego integracji z Eurosystemem w odniesieniu do zadań ESBC/EBC określonych w art. 127 ust. 2 TFUE i art. 3 statutu ESBC/EBC.

Polska nie spełnia kryterium stabilności cen. Średnia stopa inflacji w Polsce w okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. wynosiła 2,9 %, czyli nieznacznie powyżej wartości odniesienia wynoszącej 2,7 %. Prognozuje się, że do końca 2026 r. stopa ta wzrośnie i będzie utrzymywać

się powyżej wartości odniesienia. Oczekuje się jednak, że przez większość 2027 r. będzie ona spadać i do końca 2027 r. spadnie poniżej wartości odniesienia.

Rys. 4a: Polska - kryterium inflacji
(proc., 12-miesięczna średnia ruchoma)

Uwaga: Kropki po prawej stronie wykresu pokazują prognozowaną wartość odniesienia i 12-miesięczną średnią stopę inflacji w Polsce w grudniu 2026 r. i w grudniu 2027 r. Wartości odniesienia dot. 2020 r., 2022 r., 2024 r. i 2025 r. odnoszą się do wartości odniesienia obliczonych w poprzednich sprawozdaniach z konwergencji.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Inflacja ogólna znacznie spadła z 10,8 % w 2023 r. do średnio 3,7 % w 2024 r. i 3,3 % w 2025 r. Do tego spadku przyczyniła się większość składników inflacji, z wyjątkiem usług i żywności przetworzonej. Na ceny żywności miało wpływ stopniowe wycofywanie tymczasowej zerowej stawki VAT na podstawowe produkty spożywcze pod koniec marca 2024 r. W 2025 r. dobiegło końca również zamrożenie cen gazu i energii elektrycznej dla gospodarstw domowych. Po spadku do poziomu 2,5 % w styczniu i lutym 2026 r. stopa inflacji HICP wzrosła w kolejnych trzech miesiącach, osiągając 3,3 % w maju 2026 r., co było spowodowane rosnącymi światowymi cenami surowców na skutek konfliktu na Bliskim Wschodzie, ale zostało złagodzone tymczasowym obniżeniem podatków od paliw oraz wprowadzeniem pod koniec marca 2026 r. dziennych maksymalnych cen paliw. W latach 2024 i 2025 roczna stopa inflacji HICP w Polsce była średnio wyższa niż w całej strefie euro.

Oczekuje się, że w 2026 r. inflacja wzrośnie, ale następnie spadnie w 2027 r., i będzie utrzymywać się powyżej średniej dla strefy euro w obu latach. W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że roczna inflacja HICP wyniesie średnio 3,6 % w 2026 r. i 2,9 % w 2027 r. Perspektywy inflacyjne pozostają niepewne ze względu na ryzyko związane z globalnymi cenami surowców i sytuacją geopolityczną. Poziom cen konsumpcyjnych w Polsce wynosił około 69 % średniej dla strefy euro w 2024 r., co wskazuje na utrzymujący się potencjał jego dalszej konwergencji w perspektywie długoterminowej.

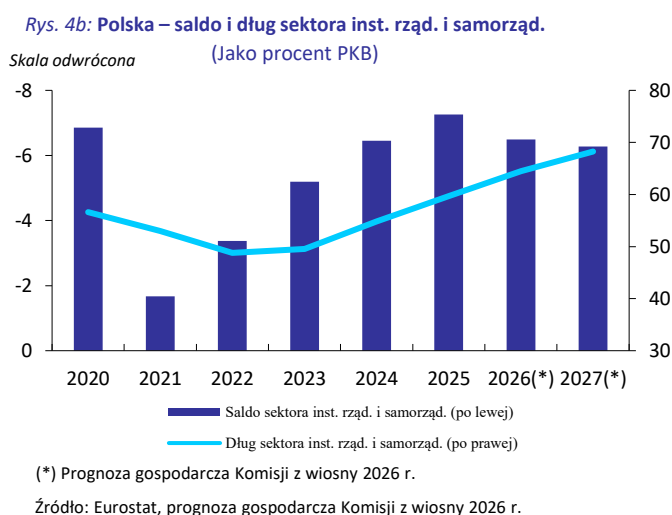
Polska nie spełnia kryterium dotyczącego sytuacji finansów publicznych. Polska jest objęta decyzją Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Od 2022 r. deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych Polski utrzymuje się powyżej określonej w Traktacie wartości odniesienia wynoszącej 3 % PKB; z poziomu 3,4 % PKB w 2022 r. wzrósł do 6,4 % PKB w 2024 r. i 7,3 % PKB w 2025 r. Stało się tak za sprawą wyższych wydatków publicznych spowodowanych znacznymi inwestycjami w obronność, zwiększonymi świadczeniami społecznymi (w tym indeksacją emerytur, a także nowym programem „Aktywny Rodzic” i aktualizacją renty wdowiej), rosnącymi kosztami obsługi długu publicznego, wyższymi płacami w sektorze publicznym i wyższymi wydatkami na opiekę zdrowotną. W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zmaleje do 6,5 % PKB w 2026 r. ze względu na ograniczenie wydatków finansowanych ze środków krajowych oraz przyjęte działania dyskrecyjne po stronie dochodów. Prognozuje się, że w 2027 r. wskaźnik deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniesie 6,3 %.

21 stycznia 2025 r. Rada przyjęła zalecenie w sprawie zatwierdzenia krajowego średniookresowego planu budżetowo-strukturalnego Polski. W planie określono ścieżkę dostosowania fiskalnego na okres czterech lat, przy maksymalnym wzroście wydatków netto

o 6,3 % w 2025 r., 4,4 % w 2026 r., 4,0 % w 2027 r. i 3,5 % w 2028 r. Rada przyjęła też zalecenie mające na celu likwidację nadmiernego deficytu. Zalecane maksymalne stopy wzrostu wydatków netto w ramach procedury nadmiernego deficytu były zgodne ze stopami określonymi w średniookresowym planie budżetowo-strukturalnym. Są one zgodne z minimalną roczną korektą strukturalną wynoszącą co najmniej 0,5 % PKB, będącą wskaźnikiem referencyjnym wymaganym w ramach procedury nadmiernego deficytu. Termin korekty w ramach procedury nadmiernego deficytu upływa w 2028 r., kiedy to według planu deficyt ma wynieść 2,9 % PKB. W lipcu 2025 r. Rada uruchomiła krajową klauzulę wyjścia w odniesieniu do wzrostu wydatków Polski na obronę, co umożliwiło Polsce odchylenie od ścieżki korekty w ramach procedury nadmiernego deficytu i ścieżki wydatków netto przewidzianej w średniookresowym planie budżetowo-strukturalnym oraz przekroczenie ich wysokości. 3 czerwca 2026 r. Komisja stwierdziła, że na podstawie oceny skutecznych działań procedura nadmiernego deficytu wobec Polski zostaje zawieszona.

Prognozuje się, że wydatki netto wzrosną w 2026 r. o 4,0 %, czyli poniżej zalecanego wzrostu wynoszącego 4,4 %. Skumulowane odchylenie od zalecanej maksymalnej wartości wynosi 1,0 % PKB. Z obecnych prognoz dotyczących wydatków na obronę wynika, że przewidywane odchylenie mieści się jednak w zakresie elastyczności krajowej klauzuli wyjścia.

Relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do PKB wzrosła z 54,8 % w 2024 r. do 59,7 % w 2025 r. i spodziewany jest jej dalszy wzrost do 64,5 % w 2026 r. oraz do 68,3 % w 2027 r. Wynika to z wysokiego deficytu pierwotnego, wysokich wydatków z tytułu odsetek i wzrostu wartości rezydualnej zmiany długu. Ryzyko związane z długookresową zdolnością do obsługi długu Polski wydaje się wysokie w perspektywie średnioterminowej, przy czym prognozuje się, że dług sektora instytucji rządowych i samorządowych będzie systematycznie rósł – z około 60 % PKB w 2025 r. do około 107 % PKB w 2036 r. W 2024 r. ramy budżetowe w Polsce były przedmiotem dwóch istotnych reform, które wzmocniły polską dyscyplinę fiskalną i stabilność fiskalną przez wprowadzenie mechanizmu korekty *ex ante* do krajowej reguły wydatkowej w celu zapewnienia spójności z wymogami fiskalnymi UE oraz kompleksowego mandatu rady fiskalnej w zakresie monitorowania polityki fiskalnej.

Polska nie spełnia kryterium kursu walutowego. Polski złoty nie uczestniczy w mechanizmie kursowym II. Od kwietnia 2000 r. Polska stosuje mechanizm całkowicie płynnego kursu walutowego, który umożliwia bankowi centralnemu interwencje na rynku walutowym, jeżeli bank ten uzna to za konieczne do osiągnięcia celu inflacyjnego. Przez cały 2024 r. kurs złotego utrzymywał się na stosunkowo stabilnym poziomie, wynoszącym średnio około 4,31 PLN/EUR. W okresie od stycznia do marca 2025 r. złoty umocnił się, z 4,25 do około 4,18 PLN/EUR. Następnie doszło do szybkiej deprecjacji, a po czym nastąpił okres stosunkowo niewielkich wahań około poziomu 4,24 PLN/EUR. Od maja 2025 r. do końca roku kurs walutowy utrzymywał się na poziomie zbliżonym do 4,25 PLN/EUR. W maju 2026 r. średni kurs złotego

względem euro wynosił 4,25. Był on o około 1 % silniejszy względem euro niż dwa lata wcześniej.

Spread krótkoterminowej stopy procentowej względem strefy euro stale zwiększał się w 2024 r. i w pierwszych trzech miesiącach 2025 r., osiągając 341 punktów bazowych w marcu 2025 r. W tym okresie, wraz ze złagodzeniem polityki kursowej EBC, krótkoterminowa stopa procentowa w strefie euro nadal spadała, podczas gdy trzymiesięczna stopa procentowa w Polsce pozostawała stabilna. Od maja 2025 r. NBP rozpoczął cykl luzowania, który doprowadził do znacznego zmniejszenia spreadu stóp procentowych do 200 punktów bazowych w grudniu. Tendencja ta utrzymywała się w 2026 r., a w maju spread stóp procentowych osiągnął 162 punkty bazowe.

Polska nie spełnia kryterium konwergencji długoterminowych stóp procentowych. W okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. średnia długoterminowa stopa procentowa wyniosła 5,4 %, czyli była nieznacznie wyższa od wartości odniesienia wynoszącej 5,1 %. Długoterminowa stopa procentowa w Polsce początkowo nieznacznie wzrosła w 2024 r., osiągając szczytowy poziom 5,7 % w czerwcu 2024 r., w warunkach restrykcyjnej polityki pieniężnej i wysokiego deficytu budżetowego. W tym okresie różnica poziomu długoterminowych stóp procentowych względem niemieckich obligacji referencyjnych utrzymywała się na stosunkowo stabilnym poziomie, a następnie zwiększyła się z 319 punktów bazowych w lipcu 2024 r. do szczytowego poziomu 355 punktów bazowych w grudniu 2024 r. Od stycznia 2025 r. długoterminowa stopa procentowa stopniowo maleje – przy czym występują pewne wahania w miarę łagodzenia polityki pieniężnej. W maju 2026 r. stopa osiągnęła poziom 5,7 %. W rezultacie w maju 2026 r. różnica poziomu długoterminowych stóp procentowych względem niemieckich obligacji referencyjnych stale się zmniejszała, do około 269 punktów bazowych.

Komisja poddała analizie również **czynniki dodatkowe**, w tym kształtowanie się bilansu płatniczego oraz integrację rynków i środowisko instytucjonalne. Saldo obrotów Polski z zagranicą (tj. połączony rachunek bieżący i kapitałowy) pogorszyło się zarówno w 2024 r., jak i w 2025 r., głównie ze względu na spadek salda obrotów bieżących, ponieważ ceny eksportowe spadały szybciej niż ceny importowe. Saldo obrotów z zagranicą zmieniło się, przechodząc z nadwyżki w 2024 r. (0,6 % PKB) do pozycji neutralnej w 2025 r. Gospodarka Polski jest dobrze zintegrowana z gospodarką strefy euro dzięki powiązaniom wynikającym z handlu i inwestycji. Na podstawie wybranych wskaźników dotyczących otoczenia instytucjonalnego Polska plasuje się pod tym względem poniżej średniej dla państw członkowskich strefy euro. Sektor finansowy w Polsce jest mniejszy i słabiej rozwinięty niż w strefie euro. Przeważają w nim banki, które są dobrze zintegrowane z systemem finansowym strefy euro dzięki wysokiemu udziałowi podmiotu zagranicznego. Finansowanie rynkowe jest gorzej rozwinięte niż w strefie euro, co znajduje odzwierciedlenie w bardzo małych rynkach akcji i w zadłużeniu sektora prywatnego. W kontekście procedury dotyczącej założeń równowagi makroekonomicznej Komisja stwierdziła w sprawozdaniu przedkładanym w ramach mechanizmu ostrzegania na rok 2026, że przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji nie jest uzasadnione w przypadku Polski.

Polski plan odbudowy i zwiększania odporności (RRP) obejmuje środki mające na celu sprostanie szeregowi wyzwań strukturalnych – w synergii z innymi funduszami UE, w tym funduszami polityki spójności – w celu zwiększenia konkurencyjności i pobudzenia zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz zmniejszenia dysproporcji terytorialnych i społecznych w tym kraju. Finansowanie z RRF zapewnia Polsce 54,7 mld EUR w formie dotacji w latach 2021–2026. Realizacja KPO Polski jest w toku, a łączna wartość wypłat na koniec czerwca 2026 r. wyniosła 34,15 mld EUR (tj. 62,4 % całkowitej kwoty). Kluczowe reformy w polskim KPO obejmują reformy w obszarach dekarbonizacji polskiej gospodarki, ułatwiania rozwoju infrastruktury sieciowej w celu zapewnienia powszechnego dostępu do internetu, reformy sektora zdrowia oraz instytucji rynku pracy. Dodatkowo Polska otrzymuje 80,6 mld EUR w ramach polityki spójności na okres 2021–2027. Finansowanie w ramach polityki spójności ma na celu w szczególności dalsze wspieranie konkurencyjności Polski, zrównoważenia środowiskowego, a także umiejętności i sprawiedliwości społecznej. Chociaż

Polska poczyniła postępy we wdrażaniu polityki spójności, nadal istnieją wyzwania, a dysproporcje regionalne między regionami wschodnimi a resztą kraju stale się pogłębiają.

5. RUMUNIA

W świetle oceny zgodności przepisów prawnych oraz spełnienia kryteriów konwergencji, a także uwzględniając dodatkowe istotne czynniki, Komisja jest zdania, że Rumunia nie spełnia warunków przyjęcia euro.

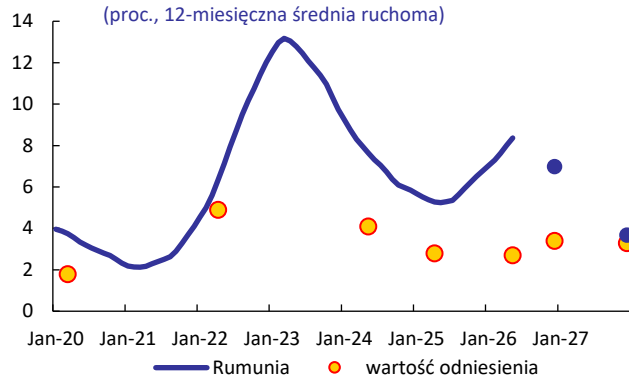
Prawodawstwo rumuńskie – w szczególności ustawa nr 312 z dnia 28 czerwca 2004 r. o statucie Narodowego Banku Rumunii (Banca Națională a României) (dalej „ustawa o BNR”) – **nie jest w pełni zgodne** z wymogami określonymi w art. 131 TFUE. Niezgodności dotyczą niezależności banku centralnego, zakazu finansowania ze środków banku centralnego oraz integracji banku centralnego z Eurosystemem. Ponadto ustawa o BNR zawiera niedociągnięcia, jeśli chodzi o niezależność banku centralnego oraz jego integrację z Eurosystemem w odniesieniu do celów BNR i zadań ESBC określonych w art. 127 ust. 2 TFUE i art. 3 statutu ESBC i EBC.

Rumunia nie spełnia kryterium stabilności cen. Średnia stopa inflacji w Rumunii w okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. wynosiła 8,4 %, czyli znacznie powyżej wartości odniesienia wynoszącej 2,7 %. Prognozuje się, że spadnie ona w drugiej połowie 2026 r., ale do końca 2026 r. utrzyma się znacznie powyżej wartości odniesienia. Prognozuje się, że w 2027 r. stopa ta będzie nadal spadać, ale do końca 2027 r. utrzyma się powyżej wartości odniesienia.

Roczna inflacja HICP w Rumunii wzrosła z poziomu 5,8 % w 2024 r. do 6,8 % w 2025 r. Dezinflacja, która nastąpiła po wstrząsie związanym z cenami energii w 2022 r., zatrzymała się, a następnie odwróciła w połowie 2025 r. Ogólna stopa inflacji HICP w ujęciu rok do roku spadła z 7,3 % w styczniu 2024 r. do 4,9 % w kwietniu 2025 r., a następnie stale i znacząco rosta, by osiągnąć 8,6 % we wrześniu, i w grudniu 2025 r. pozostawała na tym poziomie. Głównym czynnikiem wzrostu inflacji ogólnej był wzrost cen żywności i energii. Wzrost inflacji w drugiej połowie 2025 r. był w dużej mierze skutkiem zniesienia pułapu cen energii elektrycznej dla gospodarstw domowych w lipcu 2025 r. w połączeniu z podwyżkami stawki VAT i akcyzy. Ceny żywności nieprzetworzonej wzrosły za sprawą wpływu niekorzystnych warunków pogodowych na rolnictwo, natomiast inflacja w sektorze usług utrzymywała się na wysokim poziomie ze względu na silny wzrost płac, spowalniający jednak w 2025 r. po zamrożeniu wynagrodzeń w sektorze publicznym. Wzrost cen energii w następstwie konfliktu na Bliskim Wschodzie spowodował wzrost inflacji ogólnej z 8,3 % w lutym 2026 r. do 9,7 % w maju 2026 r. Roczne stopy inflacji HICP w Rumunii w latach 2024–2025 były wyższe niż w strefie euro ogółem.

W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że roczna średnia roczna inflacja zwiększy się nieznacznie do 7,0 % w 2026 r., a następnie zmaleje do 3,7 % w 2027 r. Oczekuje się, że do dezinflacji w okresie objętym prognozą przyczyni się znaczne spowolnienie wzrostu płac, niemniej wzrost cen energii spowolni ten proces. Stosunkowo niski poziom cen w Rumunii, tj. około 61 % średniej dla strefy euro w 2024 r., wskazuje na potencjał jego konwergencji w perspektywie długoterminowej.

Rys. 5a: Rumunia - kryterium inflacji
(proc., 12-miesięczna średnia ruchoma)

Uwaga: Kropki po prawej stronie wykresu pokazują prognozowaną wartość odniesienia i 12-miesięczną średnią stopę inflacji w Rumunii w grudniu 2026 r. i 2027 r. Wartości odniesienia dot. 2020 r., 2022 r., 2024 r. i 2025 r. odnoszą się do wartości odniesienia obliczonych w poprzednich sprawozdaniach z konwergencji.

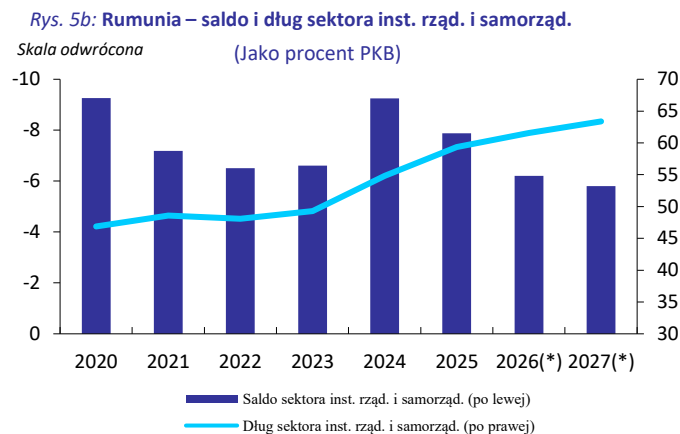
Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Rumunia nie spełnia kryterium dotyczącego sytuacji finansów publicznych. Rumunia jest objęta decyzją Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych poprawił się i zmniejszył się z 9,3 % PKB w 2024 r. do 7,9 % w 2025 r., ale pozostał na poziomie znacznie powyżej wartości odniesienia określonej w Traktacie jako 3 % PKB. Poprawa ta wynikała z lepszego ściągania podatków i dwóch dużych pakietów konsolidacji fiskalnej w 2025 r., przy łącznym szacowanym przyroście zwiększającym dochody i zmniejszającym wydatki wynoszącym około 3,7 punktu procentowego PKB. W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych zmaleje w 2026 r. do 6,2 % PKB, co odzwierciedla całoroczny wpływ pakietów dostosowań fiskalnych na 2025 r., a także dodatkowe dochody w 2026 r., dzięki wyższym podatkom VAT i akcyzie, wyższemu podatkowi od dywidend, zmianom podatku od nieruchomości oraz rozszerzeniu podstawy składek na ubezpieczenie zdrowotne, a także ściślejszym kontrolom wydatków bieżących. Prognozuje się, że w 2027 r. wskaźnik deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniesie 5,8 %.

20 czerwca 2025 r. Rada przyjęła na podstawie art. 126 ust. 8 TFUE decyzję stwierdzającą, że Rumunia nie podjęła skutecznych działań w celu skorygowania nadmiernego deficytu. Następnie 8 lipca 2025 r. Rada zmieniła ścieżkę dostosowania fiskalnego Rumunii w ramach procedury nadmiernego deficytu, zgodnie z którą Rumunia musi utrzymać wzrost nominalnych wydatków netto poniżej 2,8 % w 2025 r., 2,6 % w 2026 r., 4,6 % w 2027 r., 4,4 % w 2028 r., 4,2 % w 2029 r. i 4,0 % w 2030 r. Te maksymalne stopy wzrostu wydatków netto odpowiadają rocznej korekcie o około 2 punkty procentowe rocznie w 2025 r. i 2026 r., a następnie o około 1 punkt procentowy, powyżej minimalnej rocznej korekty strukturalnej wynoszącej co najmniej 0,5 % PKB, będącej wskaźnikiem referencyjnym wymaganym w ramach procedury nadmiernego deficytu. Termin korekty w ramach procedury nadmiernego deficytu to 2030 r., kiedy to zmienione zalecenie na podstawie art. 126 ust. 7 TFUE z lipca 2025 r. przewiduje deficyt w wysokości 2,8 % PKB. Zmienione zalecenie z lipca 2025 r. zastąpiło pierwotną ścieżkę wydatków netto zawartą w średniookresowym planie budżetowo-strukturalnym Rumunii jako operacyjną wartość odniesienia na potrzeby monitorowania w ramach procedury nadmiernego deficytu, natomiast reformy i inwestycje uzasadniające przedłużony okres dostosowawczy planu pozostają w mocy i są nadal monitorowane przez Komisję. 3 czerwca 2026 r. Komisja stwierdziła, że Rumunia podjęła skuteczne działania w odpowiedzi na zalecenie Rady, w związku z czym procedura nadmiernego deficytu została zawieszona. Prognozuje się, że wydatki netto w 2026 r. wzrosną o 1,8 %, czyli poniżej pułapu zalecanego przez Radę na 2026 r., który wynosi 2,6 %, a skumulowany wzrost wydatków netto do 2026 r. nie przekroczy zalecanego łącznego pułapu wynoszącego 5,5 %.

Relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do PKB wzrosła z 54,8 % PKB w 2024 r. do 59,3 % w 2025 r. i spodziewany jest jej dalszy wzrost do 61,6 % w 2026 r. oraz

do 63,4 % w 2027 r. ze względu na wysoki deficyt pierwotny i rosnące płatności odsetek. Zagrożenia związane z długookresową zdolnością do obsługi długu w przypadku Rumunii wydają się wysokie w perspektywie średnioterminowej z uwagi na prognozowany szybki wzrost długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do około 90 % PKB w 2036 r. Jeżeli chodzi o ramy budżetowe Rumunii, nadal występują poważne niedociągnięcia pod względem obsadzania stanowisk w Radzie Fiskalnej i zarządzania inwestycjami publicznymi.

(*) Prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Rumunia nie spełnia kryterium kursu walutowego. Lej rumuński nie uczestniczy w mechanizmie kursowym II. Rumunia stosuje system kursu walutowego zbliżony do pełzającego, który umożliwia bankowi centralnemu przeprowadzanie interwencji na rynku walutowym. Stabilność kursu walutowego jest wykorzystywana przez BNR jako istotny mechanizm zapewniający stabilność finansową i zakotwiczenie oczekiwań inflacyjnych. W 2024 r. lej rumuński był stosunkowo stabilny w stosunku do euro, a w 2025 r. uległ deprecjacji. W maju 2025 r. presja związana z odpływem kapitału w kontekście zwiększonej niepewności politycznej doprowadziła do gwałtownej deprecjacji, a strata w stosunku do euro wyniosła 2 % w porównaniu z poprzednim miesiącem. Następnie w drugiej połowie roku nastąpił okres umiarkowanej zmienności. W maju 2026 r. lej rumuński był o około 5 % słabszy względem euro niż dwa lata wcześniej. Między sierpniem 2024 r. a czerwcem 2025 r. spread krótkoterminowych stóp procentowych względem strefy euro znacznie wzrósł (o około 300 punktów bazowych), odzwierciedlając wstrzymanie zmian głównej stopy procentowej BNR od połowy 2024 r. oraz cykl luzowania polityki pieniężnej w strefie euro. Spread ten zwiększył się jeszcze bardziej w warunkach presji na rumuński rynek pieniężny późną wiosną i osiągnął szczytowy poziom około 515 punktów bazowych w czerwcu 2025 r. Następnie systematycznie zmniejszał się w drugiej połowie 2025 r. i na początku 2026 r., odzwierciedlając poprawę warunków płynności na rumuńskim rynku pieniężnym. W maju 2026 r. spread wynosił około 362 punkty bazowe.

Rumunia nie spełnia kryterium konwergencji długoterminowych stóp procentowych. W okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. średnia długoterminowa stopa procentowa wyniosła 6,7 %, czyli była znacznie wyższa od wartości odniesienia wynoszącej 5,1 %. Długoterminowa stopa procentowa w Rumunii stopniowo rosła przez cały 2024 r. i w styczniu 2025 r. osiągnęła 7,1 %. Po nieznacznym spadku w pierwszych miesiącach 2025 r. w kwietniu zaczęła ponownie rosnąć, pod wpływem zwiększonej niechęci do ryzyka rynkowego w związku z rosnącym deficytem budżetowym i obawami inwestorów dotyczącymi perspektyw konsolidacji fiskalnej. Następnie w drugiej połowie 2025 r., po przyjęciu przez rząd środków konsolidacji fiskalnej, długoterminowa stopa procentowa systematycznie spadała. W pierwszych pięciu miesiącach 2026 r. długoterminowa stopa procentowa w Rumunii była zasadniczo stabilna – w maju 2026 r. wynosiła 6,2 %. Różnica poziomu długoterminowych stóp procentowych względem niemieckich obligacji referencyjnych w maju 2026 r. wyniosła 312 punktów bazowych, co

oznacza spadek w porównaniu ze szczytową wartością 485 punktów bazowych w czerwcu 2025 r.

Komisja poddała analizie również **czynniki dodatkowe**, w tym kształtowanie się bilansu płatniczego oraz integrację rynków i środowisko instytucjonalne. Saldo obrotów Rumunii z zagranicą (tj. połączony rachunek obrotów bieżących i rachunek kapitałowy) nieznacznie poprawiło się: z -6,7 % PKB w 2024 r. do -6,0 % w 2025 r., głównie ze względu na wzrost nadwyżki na rachunku kapitałowym dzięki lepszej absorpcji funduszy UE. Deficyt obrotów bieżących Rumunii pozostał znaczny, na poziomie 7,9 % PKB w 2025 r., pomimo nieznacznego spadku w drugiej połowie roku w związku z konsolidacją fiskalną i słabszym popytem krajowym. Gospodarka Rumunii jest dobrze zintegrowana z gospodarką strefy euro dzięki powiązaniom wynikającym z handlu i inwestycji. Wybrane wskaźniki dotyczące środowiska instytucjonalnego wskazują, że wyniki Rumunii w tej dziedzinie są gorsze niż w wielu państwach członkowskich należących do strefy euro. Rumunia stoi w obliczu wyzwań w obszarach takich jak kontrola korupcji. Sektor finansowy w Rumunii jest mniejszy i słabiej rozwinięty niż w strefie euro. Rumuński sektor bankowy jest dobrze zintegrowany z systemem finansowym strefy euro, w szczególności dzięki wysokiemu udziałowi kapitału zagranicznego. Finansowanie rynkowe jest jednak gorzej rozwinięte niż w strefie euro, co znajduje odzwierciedlenie w bardzo małych rynkach akcji i zadłużeniu sektora prywatnego. W kontekście procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej Komisja stwierdziła w sprawozdaniu przedkładanym w ramach mechanizmu ostrzegania na rok 2026, że przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji jest uzasadnione w przypadku Rumunii. W szczegółowej ocenie sytuacji stwierdzono, że pomimo poprawy sytuacji od drugiej połowy 2025 r. Rumunia nadal boryka się z podatnością na zagrożenia związaną z wysokim deficytem budżetowym i deficytem bilansu płatniczego. Jednocześnie zmniejszyła się presja płacowa i kosztowa, co może mieć pozytywny wpływ na konkurencyjność kosztową. Wysoki deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych Rumunii był główną przyczyną dużych deficytów bilansu płatniczego i potrzeb pożyczkowych. Proces konsolidacji fiskalnej rozpoczął się w 2025 r. pomaga zmniejszyć podatność Rumunii na zagrożenia; oczekuje się, że będzie on kontynuowany. Biorąc pod uwagę te oszacowania zawarte w szczegółowej ocenie sytuacji, Komisja w swoim komunikacie pt. Europejski semestr 2026 – pakiet wiosenny uznaje, że w Rumunii nadal występują nadmierne zakłócenia równowagi makroekonomicznej.

Rumuński plan odbudowy i zwiększania odporności (RRP) obejmuje środki mające na celu sprostanie szeregowi wyzwań strukturalnych – w synergii z innymi funduszami UE, w tym funduszami polityki spójności – w celu zwiększenia konkurencyjności i pobudzenia zrównoważonego wzrostu gospodarczego oraz zmniejszenia dysproporcji terytorialnych i społecznych w tym kraju. Po przeglądzie RRP w 2025 r. pula środków finansowych RRF Rumunii na lata 2021–2026 wynosi około 21,4 mld EUR, w tym 13,5 mld EUR w formie dotacji i 7,8 mld EUR w formie pożyczek. W zmienionym planie znacznie zmniejszono komponent pożyczkowy z 14,9 mld EUR do 7,8 mld EUR ze względu na opóźnienia we wdrażaniu oraz ograniczenie działań uznanych za niemożliwe do pełnego zrealizowania. Do końca 2025 r. Rumunia złożyła cztery wnioski o płatność. Do czerwca 2026 r. łączna wartość wypłat wyniosła około 60 % całkowitej puli środków. Kluczowe reformy przewidziane w rumuńskim RRP dotyczą emerytur, dekarbonizacji/stopniowego wycofywania produkcji energii z węgla kamiennego i brunatnego, przedsiębiorstw państwowych, administracji podatkowej i reformy podatkowej oraz opieki społecznej i zdrowotnej. Dodatkowo Rumunia otrzymuje 33,7 mld EUR w ramach polityki spójności na okres 2021–2027. Finansowanie w ramach polityki spójności ma na celu dalsze wspieranie konkurencyjności i pozytywnej konwergencji społecznej Rumunii, w tym poprzez inwestycje w badania, innowacje i konkurencyjność MŚP, zieloną i sprawiedliwą transformację, modernizację publicznych służb zatrudnienia, rozwój umiejętności oraz poprawę jakości kształcenia i szkolenia, a także ograniczanie ubóstwa. Chociaż Rumunia poczyniła postęp we wdrażaniu polityki spójności, wciąż istnieją pewne wyzwania i znaczne dysproporcje terytorialne pod względem inwestycji i zatrudnienia między regionem stołecznym a pozostałymi regionami, a także między obszarami zurbanizowanymi a nieurbanizowanymi.

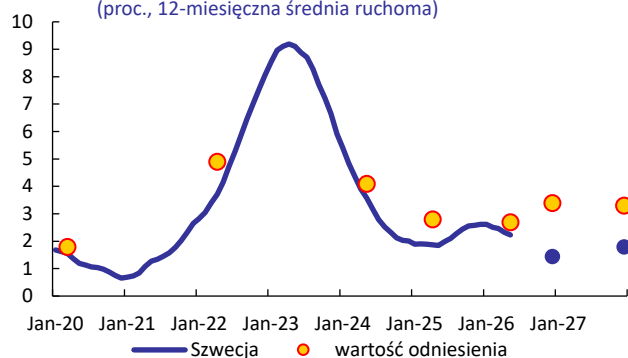
6. SZWECJA

W świetle oceny zgodności przepisów prawnych oraz spełnienia kryteriów konwergencji, a także uwzględniając dodatkowe istotne czynniki, Komisja jest zdania, że Szwecja nie spełnia warunków przyjęcia euro.

Prawodawstwo szwedzkie – w szczególności ustawa o Szwedzkim Banku Narodowym (Riksbank) – **nie jest w pełni zgodne** z wymogami określonymi w art. 131 TFUE. Nadal występują niezgodności i niedociągnięcia pod względem niezależności banku centralnego, zakazu finansowania ze środków banku centralnego oraz integracji banku centralnego z Eurosystemem w odniesieniu do celów Riksbanku i zadań ESBC/EBC określonych w art. 127 ust. 1 i 2 TFUE oraz art. 2 i 3 statutu ESBC/EBC.

Szwecja spełnia kryterium stabilności cen. Średnia stopa inflacji HICP w Szwecji w okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. wyniosła 2,2 %, czyli poniżej wartości odniesienia wynoszącej 2,7 %. Prognozuje się, że do końca 2026 r. będzie ona spadać, po czym w 2027 nieznacznie wzrośnie, ale w obu latach powinna pozostać poniżej wartości odniesienia.

Rys. 6a: Szwecja - kryterium inflacji
(proc., 12-miesięczna średnia ruchoma)

Uwaga: Kropki po prawej stronie wykresu pokazują prognozowaną wartość odniesienia i 12-miesięczną średnią stopę inflacji w Szwecji w grudniu 2026 r. i w grudniu 2027 r. Wartości odniesienia dot. 2020 r., 2022 r., 2024 r. i 2025 r. odnoszą się do wartości odniesienia obliczonych w poprzednich sprawozdaniach z konwergencji.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

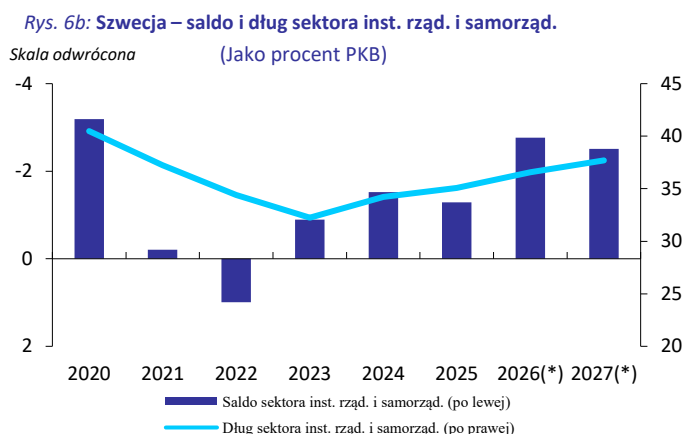
Roczna stopa inflacji HICP w Szwecji wyniosła średnio 2,0 % w 2024 r. i wzrosła do 2,6 % w 2025 r. Te stopy inflacji były zasadniczo zgodne ze stopami dla strefy euro. Niższe ceny energii, efekty bazy i umiarkowany wzrost płac wynikający z zawarcia wieloletnich porozumień płacowych przyczyniły się do dezinflacji w obu latach. Do obniżenia inflacji ogólnej przyczyniło się również znaczne spowolnienie wzrostu cen żywności w 2024 r. i wyraźne złagodzenie wzrostu cen nieenergetycznych towarów przemysłowych w obu latach, natomiast inflacja w sektorze usług pozostała wysoka, ale spadła z 4,9 % w 2024 r. do 3,8 % w 2025 r. W 2025 r. nieco wyższe ceny żywności i energii przyczyniły się do wzrostu inflacji ogólnej. Opóźniony wpływ silniejszego efektywnego kursu wymiany korony w 2024 r. pomógł ograniczyć wzrost cen importowanych towarów i usług. W pierwszych miesiącach 2026 r. inflacja HICP spowolniła, ponieważ skutki konfliktu na Bliskim Wschodzie były od kwietnia niwelowane przez znaczne obniżki podatków pośrednich od żywności i paliw w połączeniu ze słabą inflacją bazową.

W prognozie gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. przewiduje się, że średnia roczna inflacja HICP zmniejszy się do 1,5 % w 2026 r. i do 1,8 % w 2027 r. Kształtowanie się inflacji w 2026 r. odzwierciedla wpływ wyższych cen importowych, w szczególności produktów ropopochodnych, częściowo kompensowany cięciami VAT i akcyzy, umiarkowanym wzrostem płac oraz opóźnionym wpływem silniejszej korony, przy czym szczególne czynniki mają ulec osłabieniu w 2027 r. Poziom cen w Szwecji jest stosunkowo wysoki, tj. około 110 % średniej dla strefy euro w 2024 r.

Szwecja spełnia kryterium dotyczące sytuacji finansów publicznych. Szwecja nie jest objęta decyzją Rady w sprawie istnienia nadmiernego deficytu. Deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych nieznacznie zmniejszył się z 1,5 % PKB w 2024 r. do 1,3 % PKB w 2025 r., co odzwierciedla spowolniony wzrost gospodarczy. Według prognozy gospodarczej Komisji z wiosny 2026 r. deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych osiągnie 2,8 % PKB w 2026 r. ze względu na osłabienie całkowitych przychodów. Prognozuje się, że w 2027 r. wskaźnik deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych wyniesie 2,5 %.

21 stycznia 2025 r. Rada przyjęła zalecenie w sprawie zatwierdzenia krajowego średniookresowego planu budżetowo-strukturalnego Szwecji. Plan obejmuje lata 2025–2028; określono w nim górny limit wzrostu wydatków netto na cztery lata, przy czym maksymalne stopy wzrostu wydatków netto wynoszą 4,0 % w 2025 r., 4,4 % w 2026 r., 4,4 % w 2027 r. i 4,6 % w 2028 r. 3 czerwca 2026 r. Komisja stwierdziła, że według prognoz wydatki netto wzrosną w 2026 r. o 6,5 %, czyli powyżej zalecanego wzrostu wynoszącego 4,4 %. Odchylenie powyżej zalecanego maksimum odpowiada rocznemu odchyleniu wynoszącemu 1,0 % PKB. Łącznie w latach 2024, 2025 i 2026 przewidywana skumulowana stopa wzrostu wydatków netto jest jednak niższa niż zalecana maksymalna stopa wzrostu. Prognozuje się, że wydatki netto w 2026 r. wzrosną o 6,5 %, czyli powyżej pułapu zalecanego przez Radę na 2026 r., który wynosi 4,4 %, zaś skumulowany wzrost wydatków netto do 2026 r. nie przekroczy zalecanego łącznego pułapu wynoszącego 15,5 %.

Relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do PKB wzrosła z 34,1 % w 2024 r. do 35,1 % w 2025 r. i spodziewany jest jej dalszy wzrost do 36,5 % PKB w 2026 r. oraz do 37,7 % PKB w 2027 r., powodowany wyższym deficytem pierwotnym. Zagrożenia związane z długookresową zdolnością do obsługi długu w przypadku Szwecji wydają się niskie w perspektywie średnioterminowej, mimo że prognozuje się wzrost długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do około 44 % PKB w 2036 r. Szwecja posiada solidne ramy budżetowe o jasnych zasadach, ukierunkowane na perspektywę średnioterminową, które utrzymują kotwicę długu na poziomie 35 % PKB.

Źródło: Eurostat, prognoza gospodarcza Komisji z wiosny 2026 r.

Szwecja nie spełnia kryterium kursu walutowego. Korona szwedzka nie uczestniczy w mechanizmie kursowym II. Szwecja stosuje mechanizm całkowicie płynnego kursu walutowego, który umożliwia bankowi centralnemu przeprowadzanie interwencji na rynku walutowym. Po długim okresie deprecjacji korony w stosunku do euro, z 8,3 SEK/EUR w sierpniu 2012 r. do 11,8 SEK/EUR we wrześniu 2023 r., w 2024 r. i 2025 r. jej kurs wymiany nieznacznie wzrósł, osiągając 10,6 SEK/EUR w lutym 2026 r., a następnie ponownie nieznacznie się osłabił. W ciągu ostatnich kilku lat spread trzymiesięcznych stóp procentowych STIBOR-Euribor był zmienny. Po krótkim, ale silnym wzroście w 2022 r. wskaźnik ten następnie spadł,

osiągając wartość ujemną w drugiej połowie 2024 r. Od tego czasu wahał się od -20 do 20 punktów bazowych, tj. znacznie poniżej poziomu sprzed 2022 r. (około 50 punktów bazowych). W maju 2026 r. spread wynosił -21 punktów bazowych, a kurs walutowy 10,9 SEK/EUR, czyli był o 7 % słabszy względem euro niż dwa lata wcześniej.

Szwecja spełnia kryterium konwergencji długoterminowych stóp procentowych. W okresie 12 miesięcy do maja 2026 r. średnia długoterminowa stopa procentowa w Szwecji wyniosła 2,6 %, czyli była znacznie niższa od wartości odniesienia wynoszącej 5,1 %. Po znacznym wzroście w latach 2022 i 2023 długoterminowe stopy procentowe Szwecji spadły w 2024 r., a w 2025 r. powróciły do poziomów z 2023 r. Od początku 2024 r. długoterminowa stopa procentowa waha się od 2,2 % do 2,8 %. Spread względem niemieckich obligacji referencyjnych utrzymywał się na stosunkowo niskim poziomie, wykazując pewną zmienność w latach 2024 i 2025. Ogólnie rzecz biorąc, spread zmniejszył się w ostatnich latach i w 2024 r. osiągnął wartość nieznacznie ujemną, wynoszącą -34 punkty bazowe w lipcu 2024 r. Następnie nieznacznie wzrósł do stycznia 2026 r., po czym stopniowo spadał, osiągając -31 punktów bazowych w maju 2026 r.

Komisja poddała analizie również **czynniki dodatkowe**, w tym kształtowanie się bilansu płatniczego oraz integrację rynków i środowisko instytucjonalne. W saldzie obrotów Szwecji z zagranicą (tj. połączony wynik rachunku bieżącego i rachunku kapitałowego) utrzymała się nadwyżka na poziomie 7,0 % w 2024 r. i 6,2 % w 2025 r. Gospodarka Szwecji jest dobrze zintegrowana z gospodarką strefy euro dzięki powiązaniom wynikającym z handlu i inwestycji. Wybrane wskaźniki dotyczące środowiska instytucjonalnego wskazują, że wyniki Szwecji w tej dziedzinie są lepsze niż w większości państw członkowskich należących do strefy euro. Sektor finansowy Szwecji jest wysoce rozwinięty i dobrze zintegrowany z systemem finansowym strefy euro. Bankowość przeważa w sektorze finansowym, chociaż jego znaczną częścią są także fundusze ubezpieczeniowe i emerytalne. Ponadto Szwecja ma jeden z najbardziej rozwiniętych rynków kredytowych i rynków akcji w UE, a poziom finansowania rynkowego należy do najwyższych w UE. W kontekście procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej Komisja stwierdziła w sprawozdaniu przedkładanym w ramach mechanizmu ostrzegania na rok 2026, że przeprowadzenie szczegółowej oceny sytuacji jest uzasadnione w przypadku Szwecji. Komisja w szczegółowej ocenie sytuacji stwierdziła, że słabe punkty Szwecji są związane z rynkiem nieruchomości i wysokim zadłużeniem sektora prywatnego. Chociaż ceny nieruchomości mieszkalnych nieco spadły w porównaniu z poziomami z 2022 r. i 2023 r., dźwignia finansowa gospodarstw domowych pozostaje wysoka i oczekuje się, że będzie dalej rostała. Jakkolwiek sektor finansowy jest w dużym stopniu narażony na ryzyko związane z nieruchomościami, pozostaje on rentowny dzięki znacznym buforom kapitałowym chroniącym przed niekorzystnymi zmianami. Podaż mieszkań jest nadal nieelastyczna, na rynku wynajmu przeprowadzono ograniczone reformy, co doprowadziło do długich list oczekujących i niskiego współczynnika pustostanów w porównaniu z innymi państwami UE. Biorąc pod uwagę tę ocenę zawartą w szczegółowej ocenie sytuacji, Komisja w komunikacie pt. Europejski semestr 2026 – pakiet wiosenny uważa, że w Szwecji nie występują już zakłócenia równowagi makroekonomicznej.

Szwedzki plan odbudowy i zwiększania odporności (RRP) obejmuje środki mające na celu sprostanie szeregowi wyzwań strukturalnych – w synergii z innymi funduszami UE, w tym funduszami polityki spójności – w celu zmniejszenia dysproporcji terytorialnych i społecznych w tym kraju. Finansowanie z RRF zapewnia Szwecji 3,4 mld EUR w latach 2021–2026. W styczniu 2026 r. Szwecja złożyła drugi wniosek o płatność. Najważniejsze inwestycje i reformy przewidziane w szwedzkim RRP obejmują inwestycje i reformy w obszarach finansowania technologii i infrastruktury ograniczających emisje gazów cieplarnianych, izolacji budynków mieszkalnych, szkoleń w zakresie opieki nad osobami starszymi oraz rozwoju sieci szerokopasmowych na obszarach słabo zaludnionych. Pierwszy zwrot w ramach RRF miał miejsce w lipcu 2025 r., a pozostałe płatności za 2026 r. były przedmiotem oceny. Dodatkowo Szwecja otrzymuje 2,4 mld EUR w ramach polityki spójności na lata 2021–2027. Finansowanie w ramach polityki spójności ma w szczególności na celu dalszą poprawę warunków dla badań naukowych i innowacji, tworzenie możliwości dla przedsiębiorczości i transformacji

przemysłowej oraz wspieranie cyfryzacji, umiędzynarodowienia i konkurencyjności. Choć Szwecja poczyniła postęp we wdrażaniu polityki spójności, pozostają jednak pewne wyzwania i utrzymują się dysproporcje między regionem stołecznym a resztą kraju.